

Č. 735.

Administrativní řízení: Odvolání z usnesení okresního zastupitelstva (okr. výboru) na zemský výbor podati jest tak, aby ve 14denní lhůtě § 77 zák. o okr. zastup. došlo k okresnímu výboru. Den podání u zemského výboru je nerozhodný a rovněž je bez významu, bylo-li okresním výborem dáno chybné poučení o prostředcích opravných.

(Nález ze dne 25. února 1921 č. 2253.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 217.

Věc: Obec Juratín proti zemskému správnímu výboru v Praze stran opožděného podání stížnosti ve věci užívání obecních pozemků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okresní správní komise ve Stříbře uložila obci Juratínu výměrem ze dne 27. ledna 1920 č. 61, jenž byl starostovi této obce doručen 20. února 1920, aby učinila některá opatření k provedení zákona ze dne 17. července 1919 č. 421 sb. z. a n. v příčině přeměny obecního statku v kmenové obecní imění; k výměru připojeno poučení, že obci přísluší právo stížnosti na zemský výbor správní. Z tohoto výměru podala obec Juratínská odvolání ze dne 2. března 1920, jež zaslala přímo zemskému výboru správnímu, kam došlo 6. března 1920. Zemský výbor správní výnosem z 12. března 1920 zaslal odvolání okresní správní komisi ve Stříbře, aby podala zprávu a předložila spisy do 14 dnů. Okresní správní komisi ve Stříbře došlo toto odvolání 29. března 1920. Zemský správní výbor pak rozhodnutím ze dne 9. června 1920 č. 52.880/VII. zamítl odvolání, poněvadž nebylo podáno v nepřestupné lhůtě § 77 zák. o okr. zastupitelstvu.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

§ 77 zák. o okr. zastupitelstvu stanoví, že každé odvolání z usnesení okresního zastupitelstva a okresního výboru podati jest ve 14denní nepřestupné lhůtě počítajíc ode dne, kdy usnesení bylo prohlášeno neb dodáno, okresnímu výboru k dalšímu předložení na zemský výbor. Vzhledem k tomuto zcela jasnému předpisu je tedy nepochybné, že odvolání lze pokládati za podané včas jedině tehdy, když v rekursní lhůtě došlo na okresní výbor, a že je lhostejno, kdy došlo na zemský výbor. Bez významu jsou proto vývody stížnosti, které snaží se dokázat, že odvolání obce došlo ve 14denní lhůtě rekursní na výbor zemský. Pokud se však týče otázky, kdy bylo podáno u výboru okresního (okresní správní komise), je jednak spisy prokázáno, že rozhodnutí okresní správní komise bylo stěžovatelce doručeno dne 20. února 1920, jednak stěžovatelkou samou doznáno, že odvolání podala proti jasnému předpisu citovaného § 77 zák. o okr. zast. přímo u zemského správního výboru, odkudž podle spisů došlo na okresní správní komisi teprve dne 29. března 1920, tedy dávno po uplynutí zákonné lhůty 14denní. Plným právem tedy zemský správní výbor odmítl je jako opožděné.

Odvolává-li se stěžovatelka na poučení o opravných prostředcích, obsažené v rozhodnutí okresní správní komise z 27. ledna 1920, dlužno vytknouti především, že nebylo v něm řečeno, u kterého úřadu odvolání

jest podati, nýbrž zcela správně, že jest přípustno odvolání na zemský správní výbor. Avšak i kdyby bylo skutečně nesprávně, nemohla by strana s úspěchem opíratí o tento moment svoji stížnost, poněvadž zákon z 12. května 1896 č. 101 ř. z., daný pouze pro řízení před úřady politickými, nevztahuje se na řízení před úřady samosprávnými a není také jiného předpisu, vyslovujícího pro řízení před těmito úřady preklusi následkem opomenutí včasného podání opravného prostředku pro nesprávné poučení o něm.

Ani námitka, že odvolání bylo by došlo včas na okresní správní komisi, kdyby zemský správní výbor byl je ihned na tento úřad zaslal, není podstatnou; neboť — nehledíc ani k tomu, že tvrzení to podle stavu spisů není správně — úřad, u něhož opravný prostředek neprávem byl podán, nemá vůči straně právní povinnosti zasílati jej úřadu k přijetí jeho příslušnému, a strana, která nezachovala cesty pro podání opravného prostředku zákonem předepsané, musí důsledky opomenutí svého nésti sama.

Námitkou, že nebyli slyšeni uživatelé obecního statku, nemohl se soud zabývati, poněvadž předmětem rozhodnutí žalovaného úřadu byla jediné otázka včasného podání odvolání a nikoli meritum věci tímto odvoláním na zemský správní výbor vznesené.

Je tedy sížnost bezdůvodnou.

Č. 736.

Honební právo (Čechy): Hodnocení »daných okolností« dle § 13 hon. zák. při zadávání honitby z volné ruky. Význam okolností nastalých teprve po zadání honitby honebním výborem.

(Nález ze dne 25. února 1921 č. 2254.)

Prejudikatura: nál. č. 13 a 508.

Věc: Honební výbor v Malém Ratmírově a Otto H. v Rozkoši proti zemskému správnímu výboru v Praze o propachtování společenstevní honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 7. září 1919 usnesl se honební výbor v Malém Ratmírově — aniž předem eventuální interesenty nějak upozornil — propachtovati společenskou honitbu tamní na období 1920—1926 z volné ruky; usnesení to bylo veřejně vyhlášeno. Den na to, dne 8. září 1919, usnesl se pak zadati ji dosavadnímu pachtýři Ottovi H. z Rozkoše, který nabídl nájemné 350 K a zavázal se kromě toho poskytovat roční příspěvek 25 K místnímu sboru dobrovolných hasičů, jakož i ustanoviti jiného hajného. Formulování ostatních obvyklých podmínek pachtovních a vyhotovení smlouvy odloženo na pozdější dobu, až se hodí. K podpisu písemné smlouvy došlo dne 25. listopadu 1919.

Zatím podali dne 20. září 1919 honebnímu výboru nabídky na honitbu Josef V., jenž nabídl 380 K, a Václav H., který oferoval 400 K ročně. Oba podali pak sub praes. 7. října 1919 na okresní výbor stížnost, v níž vytýkali, že se o honitbu ucházeli, byli však odkázáni na pozdější dobu a